

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 14 marca 2017 r.

Poz. 1037

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.19.2017 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 7 marca 2017 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r., poz. 446 z późn. zm.) oraz na podstawie przepisów art. 15 w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r., poz. 778 z późn. zm.) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587).

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

- 1) § 3 ust. 1 pkt 1 i 2,
- 2) § 3 ust. 1 pkt 3 w zakresie treści „U/MW.1”,
- 3) § 8 ust. 2 pkt 1 w zakresie treści „w szczególności poprzez nakaz nadzoru archeologicznego podczas prowadzenia wszelkich prac ziemnych”,
- 4) § 8 ust. 2 pkt 2 i 3,
- 5) § 12, § 13, § 14, § 16

uchwały Nr XXXVIII / 796 /2017 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 31 stycznia 2017 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Nr 229/15/2011 przy ul. Szpitalnej w Rzeszowie.

UZASADNIENIE

Rada Miejska w Rzeszowie w dniu 31 stycznia 2017 r. podjęła uchwałę Nr XXXVIII / 796 /2017 w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Nr 229/15/2011 przy ul. Szpitalnej w Rzeszowie. Uchwała ta wpłynęła do organu nadzoru w dniu 7 lutego 2017 r.

Z ustaleń dokonanych przez organ nadzoru wynika, że część zapisów przedmiotowego planu została uchwalona z istotnym naruszeniem zasad jego sporządzania.

Organ nadzoru oceniając przedmiotową uchwałę pod kątem zgodności z prawem stwierdził, że zapisy § 3 ust. 1 pkt 1 i 2, § 3 ust. 1 pkt 3 w zakresie treści „U/MW.1”, § 8 ust. 2 pkt 1 w zakresie treści „w szczególności poprzez nakaz nadzoru archeologicznego podczas prowadzenia wszelkich prac ziemnych”, § 8 ust. 2 pkt 2 i 3, § 12, § 13, § 14, § 16 naruszają art. 15 w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2016 r., poz.778 z późn. zm.) oraz § 4 pkt 9 lit. c rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587).

Zgodnie z art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przesłankami stwierdzenia nieważności uchwały w całości lub w części są: istotne naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego, istotne naruszenie trybu sporządzania planu oraz naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Zdaniem organu nadzoru niewłaściwy, wykraczający poza obowiązkowy i dopuszczalny zakres ustaleń planu

miejscowego jest zapis zawarty w § 8 ust. 2 pkt 1 uchwały ustalających nakaz nadzoru archeologicznego podczas prowadzenia wszelkich prac ziemnych. W ocenie wojewody upoważnienie zawarte w art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym upoważnienie zawarte w przepisie art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. nie obejmuje możliwości umieszczania w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uregulowań kwestii związanych z nadzorem archeologicznym, w szczególności podczas prowadzenia inwestycji. Wszelkie kompetencje i formy działania organów nadzoru konserwatorskiego zostały już określone przez ustawodawcę, tj. w ustawie z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014 r., poz. 1446 ze zm.), ustawie z 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r., poz. 290 ze zm.). Rada gminy nie ma żadnych kompetencji do modyfikowania zakresu działania organów. Zgodnie z treścią przepisu art. 15 ust. 2 pkt 4 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, jednakże kompetencja ta nie oznacza pełnej dowolności i musi być wykładana przez pryzmat obowiązującego prawa.

W § 12 treści planu zapisano ustalenia dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem MW.1 przeznaczonego pod zabudowę mieszkaniową wielorodzinną, § 13 ustalenia dla terenu oznaczonego symbolem MW/U.1 przeznaczonego pod zabudowę mieszkaniową wielorodzinną z dopuszczeniem funkcji usługowej, w § 14 ustalenia dla terenu U/MW.1 przeznaczonego pod zabudowę z dopuszczeniem funkcji mieszkaniowej, w § 16 ustalenia dla terenu oznaczonego symbolem MW/U.2 przeznaczonego pod zabudowę mieszkaniową wielorodzinną z dopuszczeniem funkcji usługowej. Zapisy zawarte w treści ww. ustaleń § 12, §13, §14, §16 dotyczące minimalnej liczby miejsc do parkowania nie odpowiadają dyspozycji art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, która wskazuje że w planie miejscowym określa się obowiązkowo minimalną liczbę miejsc do parkowania, w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji (wyrok WSA z 8.09.2016 r., II SA/Wr 586/15, z 25.02.2015 r., II SA/Wr 61/15).

Ustalenia dotyczące zasad obsługi komunikacyjnej zawarte w § 12 ust. 4 pkt 3, §13 ust. 4 pkt 3, §14 ust. 5 pkt 3 i § 16 ust. 5 pkt 2 uchwały, przyjmujące jako zasadę ilość miejsc do parkowania równą „0”, nie spełniają wymogów przepisu art. 15 ust. 2 pkt 6 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz §4 pkt 9 lit. c rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, gdyż wskazują przeznaczenie terenu pod zabudowę mieszkaniową i usługową, bez określenia obligatoryjnego elementu planu, jakim jest minimalna liczba miejsc do parkowania. Niewystarczającym, nie spełniającym wymagań ww. przepisów prawa, są w ocenie organu, ustalone dopuszczenia lokalizacji maksymalnej ilości miejsc do parkowania pod ustalonymi warunkami. Zauważa się równocześnie, że ustalenia w przedmiotowym zakresie zawarte w przyjętej przez Radę Miasta uchwale, różnią się od zapisów które przedstawione zostały w projekcie planu wyłożonym do publicznego wyglądu, gdzie ustaloną zasadą był przedział od 0 do 1,0, z czego wynikała możliwość lokalizacji miejsc parkingowych w ilości nie większej niż 1 na każdy lokal mieszkalny bez żadnych ograniczeń.

W konsekwencji w ocenie organu nadzoru brak jest prawidłowych zapisów planu dotyczących minimalnej liczby miejsc postojowych dla terenów objętych regulacją § 12, § 13, § 14 i § 16 – MW.1, MW/U.1, U/MW.1 i MW/U.2. Skoro zatem Rada nie określiła obligatoryjnego elementu planu jakim jest ustalenie wskaźnika minimalnej liczby miejsc do parkowania dla dopuszczalnego przeznaczenia terenów wskazanych w rozstrzygnięciu zasadnym jest stwierdzenie nieważności części uchwały jako podjętej z naruszeniem zasad sporządzania planu. Naruszenie warunków materialnych sporządzania planu (zasad sporządzania planu) musi mieć charakter istotny. Powyższe naruszenia mają charakter istotny albowiem dotyczą przepisów stanowiących bezpośrednią podstawę treści miejscowego planu i mają bezpośredni wpływ na jego konstytutywną treść normatywną (wyrok WSA z 29.11.2016, II SA/RZ1319/16).

Istotne naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w myśl art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennego skutkuje uchynieniem uchwały w całości lub w części. Zgodnie ze stanowiskiem NSA wyrażonym w wyroku z dnia 28 września 2011 r. sygn. akt II OSK 1287/11 wadliwość dotycząca tylko niektórych ustaleń planu nie zawsze musi skutkować nieważnością całego planu. Zdaniem organu nadzoru wadliwość wskazanych w rozstrzygnięciu nadzorczym postanowień planu nie pozbawia go tego, aby funkcjonował w pozostałej swej części.

Wyraźną wolą ustawodawcy było pozostawienie organom gminy uprawnienia do uchwalania planów zagospodarowania przestrzennego (aktów prawa miejscowego) przy jednoczesnym nałożeniu obowiązku

przestrzegania reguł stanowienia prawa. Pamiętać przy tym należy, iż gmina wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, a jej samodzielność podlega ochronie sądowej. Granicą tej samodzielności jest sprzeczność z prawem, a zatem rozstrzygnięcie sprawy co do jej istoty inne niż tego domaga się wyraźnie obowiązujący przepis. Stosownie bowiem do art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul. Kraszewskiego 4A, w terminie 30 dni od jego otrzymania.

**z up. Wojewody Podkarpackiego
Dyrektor Generalny Urzędu**

Marcin Zaborniak